

Đorđe Stijepovic - Intervju

Za slabije upucene Đorđe Stijepovic, koga je nedavno Rockabilly Magazin proglasio za najboljeg rockabilly bassistu uopšte, zadnih par godina nastupa sirom Evrope i Amerike, svirajući pretežno rockabilly ali i druge muzičke pravce. Pored Atomic Sunset, koji je pre godinu dana izdao prvi album, nastupa zajedno i u sklopu grupe The Head Cat sa Lemmijem iz Motörheada, Slim Jimom iz Stray Catsa i drugih.

eurorockabilly: Pre nego sto te pitam sta trenutno radis, reci nam nesto o pocetcima, kako si otkrio muziku uopste i zasto si se odlucio za kontrabas?

Đorđe: Muzikom sam odlučio da se bavim dosta rano, još negde sa 11 godina. To je bila prva stvar koja me je organski pomerila. Sa nekih deset godina sam prvi put čuo Tonija Montana, otišao na koncert Đavola, otkinuo na film Wanderers, provalio da je Elvis pedesetih bio mnogo više kul nego popularna muzika krajem osamdesetih i što je najbitnije, naleteo na prvu ploču Stray Cats-a! To me je potpuno rasturilo! Sve ovo me je navelo da osnujem bend sa ortacima iz razreda i stavim sve ostalo po strani. U to vreme sam svirao gitaru, koja me nikad nije posebno zanimala, ali

mi je sada vrlo značajno da umem da se služim i tim instrumentom pri pisanju pesama i pravljenju aranžmana.

Par godina kasnije sam video Veljka, kontrabasistu beogradske rockabilly grupe Vera Kvar, u Knez Mihajlovoj ulici kako šokira slučajne prolaznike svojim slepom i blajhanom ćubom. Mislim da sam tad shvatio da će kontrabas obeležiti moj život. U to neko vreme sam sreo i porodičnu prijateljicu, inače direktorku muzičke škole, koja se trudila da popuni nepopularnu klasu kontrabasa. Skapirao sam da bi to bio najjednostavniji način da brzo dođem do instrumenta, jer ih je škola davala učenicima na zajam. Plan mi je bio da tako ubedim roditelje da sam ozbiljan u svojoj nameri, te da mi kupe kontrabas, pa da se ispišem iz škole i nastavim da sviram sa bendom. Nije sve išlo kako sam planirao, ali najbitnije je da sam na kraju niže muzičke imao instrument i bio spreman da se napokon usredsredim na jedinu stvar koja me je zanimala - rock'n'roll.

Sećam se da mi je jedan čas koji sam imao sa Veljkom, kad mi je pokazao durski, molski arpežo i Rock This Town rif, značio više nego prethodnih par meseci muzičke škole. Vrlo brzo sam počeo da nastupam sa mojim rockabilly bendom Lonesome Train, i nešto kasnije sa country grupom Southside. Kad su mi se ove grupe raspale, nekako mi se srušio ceo svet. Situacija u zemlji je u najmanju ruku bila žalosna, tako da mi uopšte nije bilo do sviranja u bendu, ali sam se maksimalno posvetio učenju kontrabasa. Drago mi je da sam sa ove dve grupe pripadao najvećoj rockabilly sceni kod nas, iako na samom njenom kraju, tamo negde početkom devedesetih.

Inače, sa Veljkom sam i dan danas blizak prijatelj. On podržava moju karijeru kao što sam ja svojevremeno podržavao Veru Kvar. Kad sam u Srbiji često nastupam sa njegovim plavim kontrabasom, koji može da se vidi na naslovnoj strani Atomic Sunset albuma "Hot Rods & Pin-Ups", kao i istoimenom [spotu](#).

eurorockabilly: Zivis na relaciji Beograd-Kalifornija, gde provodis vise vremena i kako si se odlucio da probas svoju sreću u Americi?

Đorđe: Još kao klinac sa nekih 12-13 godina sam pravio planove

sa bendom Lonesome Train da spakujemo instrumente, napustimo školu i zaputimo se ka postojbini rock'n'roll-a. Iako smo se ubrzo raspali, a ja kasnije završio i muzičku akademiju, ta misao je uvek buktala u meni. Kockice su se složile tamo negde početkom 2004. godine kad sam se i preselio u San Francisko. Interesantno je da me je nešto više od godina dana ranije, Brian Setzer pitao kad dolazim u Kaliforniju.

Definitivno provodim više vremena u Americi. Trudim se da dođem u Beograd jednom godišnje, mada ni to nije bilo moguće u početku, pa prve tri godine nisam uopšte dolazio u Evropu. I dalje mi je teško da kažem gde mi je zapravo kuća. Obzirom da provodim najviše vremena na turnejama po Americi, verovatno negde na autoputu 70...

eurorockabilly: Koji su ti muzički uzori i kako je svirati sa nekim ko ti je do nedavno bio idol?

Đorđe: Muzički uzori mi se menjaju, tj stalno otkrivam nove i dodajem ih. U početku su to bili isključivo rockabilly izvođači tipa Stray Cats, Eddie Cochran, Gene Vincent, Johnny Burnette, a kasnije Meteors, Clash, Ramones, Motörhead, Cult, Metallica... Jazz i klasika su mi izuzetno pomogli da posmatram muziku kao jednu celinu. Posebno sam fasciniran Mozart-om, Bach-om, Wagner-om kao i Mingus-om, Ellington-om i Coltrane-om. Izuzetno me uzbuđuje tradicionalna muzika koja nosi neku iskonsku snagu u sebi. Više energije može da se čuje u grupi

Taraf De Haïdouks, nego u mnogim današnjim punk bendovima.

Ako bi trebalo da navedem nekoga ko se provlači sve vreme, to su definitivno Stray Cats, Clash, Tom Waits, Charlie Mingus i Motörhead. Mislim da se svi ovi uticaji itekako osećaju u mojoj muzici. Nikad se nisam trudio da budem stilski čist. Mislim da je neophodno da se nauče karakteristike stila, ali da muzika konstantno mora da ide napred i da se razvija. Ja svakako sviram potpuno drugačije kad nastupam sa Deke Dickerson-om i Sonny Burgess-om, koji teže autentičnijem rockabilly izrazu nego sa Slim Jim Phantom-om ili Atomic Sunset-om.

Imam sreće da sam nastupao sa mnogim mojim rock'n'roll herojima. To je nesvakidašnje iskustvo. Oдавно sam prevazišao da nekog gledam kao idola, jer mislim da me tako ne bi ni poštovali. Ponekad zaista ne mogu, a da ne pomislim "Hej upravo sam sa Lemijem u kombiju usred Ilinoisa, dok Slim Jim sedi za volanom!". Ipak mi njihovi poster i dalje stoje na zidu u sobi u Beogradu! Mislim da su najvrednije upravo priče koje se dešavaju pre i posle koncerata, za vreme klope ili dok sedimo u baru. To je nešto što ne može da se pročita u novinama ili na internetu, već može samo da se oseti.

eurorockabilly: Nastupas u nekoliko bendova, navedi nam neka imena i kako si dosao do suradnje sa njima?

Đorđe: Najveći deo Amerike sam proputovao u grupi Deke Dickerson-a. To mi je bio prvi veći gig u Americi. On je veliki deo svog života posvetio rockabilly muzici i često dovodi na scenu originalne izvođače iz pedesetih. Izuzetno je poštovan u tom svetu i zna se da sa njim sviraju najbolji muzičari (ponekad je na bubnjevima Lisa Pankratz iz grupe Ronnie Dawson-a, ponekad Jason Smay iz Los Straightjackets i gitarista Crazy Joe), tako da mnogi insistiraju da ih upravo taj bend prati. Sa njim sam u Memphis-u nastupao sa legendama kao što su DJ Fontana i Scotty Moore Band. To je bilo izuzetno iskustvo, posebno kad se uzme u obzir da su oni zajedno sa Elvis-om pedesetak godina ranije upravo tu snimili prve rockabilly snimke! Više puta sam nastupao sa Joe Clay-om, pa onda sa Sonny Burgess-om, Dale Hawkins-om, Wanda-om Jackson, Eddie Bond-om (sa Travis Wamack-om), Gene Summers-om... Ima nešto magično kad se sviraju pesme

kao što su Heartbreak Hotel, Ducktail, 16 Chicks, We Wanna Boogie, Susie Q, Fujiyama Mama, Slippin In ili School of Rock'n'Roll, sa originalnim izvođačima iz pedesetih. To sam primetio i prvi put kad sam svirao Rock This Town sa Slim Jim-om. Nekako je svaki ton, svaki udarac na svom mestu.

Pored Deke Dickerson-a, nastupao sam i sa nekim muzičarima sa nove rockabilly scene kao što su Big Sandy, Levi Dexter, Dibbs Preston (iz Rockats-a), Marty Brom, Darrel Higham, Paul Ansell, Sprague Brothers i naravno sa Slim Jim Phantom-om i Danny B. Harvey-em u grupi The Head Cat (zajedno sa Lemmy-em).

Pored rockabilly, imao sam prilike da nastupam i sa nekim blues legendama kao što su Billy Boy Arnold, Jody Williams, Henry Gray i drugi.

eurorockabilly: Kako je svirati sa Slim Jimom iz Stray Catsa i metal legendom Lemmijem iz Motorheada? Malo cudna kombinacija moras priznati?

Đorđe: Zapravo kombinacija je čudna samo na prvi pogled. Njih dvojica su prijatelji još od ranih osamdesetih kad su oba benda bila bazirana u Engleskoj. Slim Jim uvek naglašava kako je u pitanju ista muzika, samo je pristup drugačiji. Obojica su rock'n'roll likovi i to je nešto što je zajedničko. Lemmy je veliki ljubitelj muzike pedesetih još od ranih dana. Od malena je išao na koncerte Buddy Holly-a i drugih rock'n'roll izvođača i to mu je u krvi. Mislim da mu Head Cat projekat izuzetno prija, jer upravo tu odaje veliku čast svojim herojima čije pesme peva.

Sviranje sa njima je izuzetno spontano i prijatno. Svaka proba počne opušteno sa pričom, pićem, bilijarem, a završi se žestokim prangljanjem! Nedavno smo bili u studiju, izgledalo je da nećemo ništa snimiti, jer smo više vremena provodili pričajući i gledajući snimak koncerta koji smo svirali na velikom festivalu u Green Bay-u u Wisconsin-u "3rd Rockin 50's Fest". Najednom se Lemmy uhvatio za svoj Rickenbacker bas, rekao nam tonalitet i otprašismo 3 stvari bez problema!

eurorockabilly: Reci nam nesto o tvojim trenutnim projektima?

Đorđe: Moj glavni rock'n'roll projekat je definitivno Atomic Sunset. Tu mogu da se u potpunosti izrazim, opustim, da ne robujem nikakvim preprekama i nekako sve svoje uticaje skupim na gomilu. Pre godinu dana smo izdali prvi album "Hot Rods & Pin-Ups" za koji smo dobili odlične recenzije u mnogim svetskim časopisima kao što su Rockabilly Magazine, Blue Suede News, kao i na sajtovima Jumping from 6 to 6, Really Rockabilly i drugim. Mislim da je internet distribucija dosta pomogla da se album dobro prihvati i van granica naše zemlje. Za exYU prostore izdavač je Automatik Records (Warner Bros za Balkan), a za ostatak sveta Ceklin Music. Album se može najjednostavnije nabaviti preko našeg sajta www.atomicsunset.net ili putem distributera Raucous Records i Interpunk, a u digitalnom formatu preko iTunes-a i Amazon-a.

Često nastupam i sa odličnim Balkan/GypsyJazz/Flamenco sastavom Fishtank Ensemble, sa kojima sam se upravo vratio sa turneje po istočnoj obali koja je odlično prošla. Nikad ranije nismo nastupali tamo u tom sastavu, tako da smo bili oduševljeni odzivom publike. Mnogi su nam prilazili da nam kažu kako su godinama čekali naš koncert. Za leto imamo isplanirane nastupe po Kaliforniji, Novom Meksiku i Juti, a na jesen najverovatnije idemo u Evropu gde planiramo da počnemo snimanje novog albuma

Prošle godine sam počeo da sviram sa grupom Rupa and the April Fishes. Ona je zaista fascinantna autor i pevač! Meni je posebno interesantno što je, možda po prvi put u mojoj karijeri u grupi u kojoj sviram, glavni fokus na tekstovima koji su izuzetno jaki, a ne na muzici. Prvi nastup sa njima mi je bio na festivalu sa Radiohead-om i Manu Chao-m i prijem je bio više nego fenomenalan! Skoro smo snimili novi album u odličnom studiju sa producentom koji radi sa Tom Waits-om (on takođe snima albume u tom studiju) i ovo

što sam čuo do sada odlično zvuči!

Trudim se da što više sviram, ali ne želim da se rasplinjavam previše. Srećom, poslednjih godina sam sve više u mogućnosti da biram sa kim ću da sarađujem. Kad nisam na turneji, najčešće nastupam sa lokalnim swing bendovima Tin Cup Serenade, Blue Roots, odličnim jump blues pijanistom Mitch Woods-om i etno sastavom Orkestar Sali. Ranije sam nastupao sa mnogo više bluegrass, cajun i jazz grupa, ali mi sad česte turneje to ne dozvoljavaju.

Počeo sam da komponujem i numere za solo album, koji će biti više baziran na drugoj strani moje muzičke ličnosti, tj. improvizaciji i tradicionalnoj muzici prvenstveno Balkana i Bliskog Istoka. Numera "Đorđeva Račenica" je objavljena pre par meseci na kompilaciji Srbija Sounds Global "All Stars". Urađena je u triju sa gitarom i šamisanom (japanska lauta). Velika je čast naći se rame uz rame sa najvećim imenima srpske tradicionalne muzike kao što su Šaban Bajramović, Boban Marković, Zvonko Bogdan i drugi. Etno magazin Etnoumlje uskoro objavljuje kompilacijski CD sličnog koncepta na kome će se takođe naći moja solo numera "Ceklin", koju sam snimio sa nekim od najboljih muzičara iz San Franciska.

eurorockabilly: Kakvu vrstu rockabilija mozemo da ocekujemo na Atomic Sunset albumu?

Đorđe: Rockabilly za 21. vek! Pesme su nastajale u dužem vremenskom periodu, tako da album obuhvata široku paletu stilova koji su za to vreme uticali na mene. Baza je svakako rockabilly, ali se ne zaustavlja na tome. Neke pesme sam pisao još dok sam vodio grupu Havana Whisper, pa imaju malo više swing pristup. Behind the 8-Ball Man smo sa Havanom izvodili na koncertima sa kompletnom duvačkom sekcijom. Nadam se da ću imati prilike da snimim tu

pesmu i u tom aranžmanu. Čini mi se da je najbolji opis Atomic Sunset albuma dao internet fanzin Jumping from 6 to 6: "If you'd have to compare Atomic Sunset to a band you'd compare them to The Clash. I mean they are to Rockabilly what the Clash are to Punk music. They try to push the boundaries and don't want to limit themselves to just one type of music." Za mene je sve to muzika, sve je to rock'n'roll! Najradije bih diskusiju o stilovima ostavio kritičarima.

eurorockabilly: Dosta nas je imalo priliku da te vidi na YouTube u izvedbi [Atomic Boogie](#) instrumental. Po reakcijama i komentarima, "kontrabas vratolomija" je postala hit u RAB krugovima. Reci nam nešto o tome.

Đorđe: Zanimljivo je koliko tehnologija može da utiče na popularnost. Na koncertima širom Amerike, gotovo uvek mi neko priđe sa pitanjem vezanim za tu numeru. Drago mi je što napokon zvanični mediji nemaju apsolutnu kontrolu i imaju jakog konkurenta u alternativnim izvorima informacija. Kad god sviram sa Deke Dickerson-om, on uvek insistira da odsviram i Atomic Boogie. Reakcija publike je uvek fantastična!

Dugo sam želeo da iskomponujem instrumentalnu rock'n'roll numeru u kojoj bi kontrabas bio glavni solistički instrument. Interesantno je da je kontrabas nekako zaštitni znak rockabilly-a, a nema gotovo ni jedne numere u kojoj svira temu i solo uz pratnju celog benda. Na žalost, akcenat se daje na imidž. Ja sam hteo da odem malo dublje. Trudio sam se da predstavim kontrabas u nekom novom svetlu, da pokažem u kom pravcu može da se razvija bez narušavanja samog stila.

eurorockabilly: Gde mozemo da te vidimo uzivo i koji je najbolji nacin da saznamo gde sviras?

Đorđe: Najčešće sviram u Kaliforniji, ali sam više puta godišnje na turneji po celoj Americi. Trudim se da dođem u Evropu jednom godišnje na par meseci kad se najviše posvetim radu sa Atomic Sunset-om. Svi moji nastupi mogu da se nađu na mojim sajtovima www.djordjestijepovic.com i www.myspace.com/djordjestijepovic

eurorockabilly: I na kraju, imas li planova da odradis neku svirku u Srbiji uskoro?

Đorđe: Svakako! Uskoro ćemo početi da zakazujemo nastupe za pred kraj godine po Srbiji i okolini. Kad sam prošli put bio u Beogradu, snimili smo šest pesama za novi album. Vokale sam počeo da snimam u odličnom studiju Filip Marian Inc u Brooklyn-u. Planiramo da uskoro opet uđemo u studio i završimo album. Većinu pesama smo testirali na mnogim koncertima i zvuče odlično! Sve instrumente ćemo snimiti u Beogradu, dok ću glas snimiti u New York-u, gde planiramo i da miksujemo album.

Hvala puno na pozivu za intervju i trudu koji ulažeš da održiš jedini sajt koji predstavlja rockabilly scenu sa naših prostora! Svaka čast i samo napred!